DE
PHIMOSI.

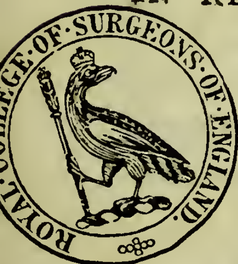
THESES
ANATOMICO-CHIRURGICÆ;

Quas, Deo Juvante, & Præside M. Sue, secundo, Artium & Chirurgiæ Magistro, antiquo Collegii Præposito, & nunc Quæstore, Academiæ Regiæ Chirurgicæ Consiliario, in generali Parisiensi Præfecturâ Chirurgo ordinario, antiquo in scholis practicis Anatomiæ & Chirurgiæ Professore, Academiarum Monspelliensis, Rothomagensis, Divionensis, Lugdunensis & Burdigalensis Socio, tueri conabitur JOSEPHUS CARBOUÉ, *Auscensis, in almâ Universitate Parisiensi Artium liberalium Magister.*

Die Sabbati, 26ª Maii, anno Salutis 1781, à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam.

PARISIIS,

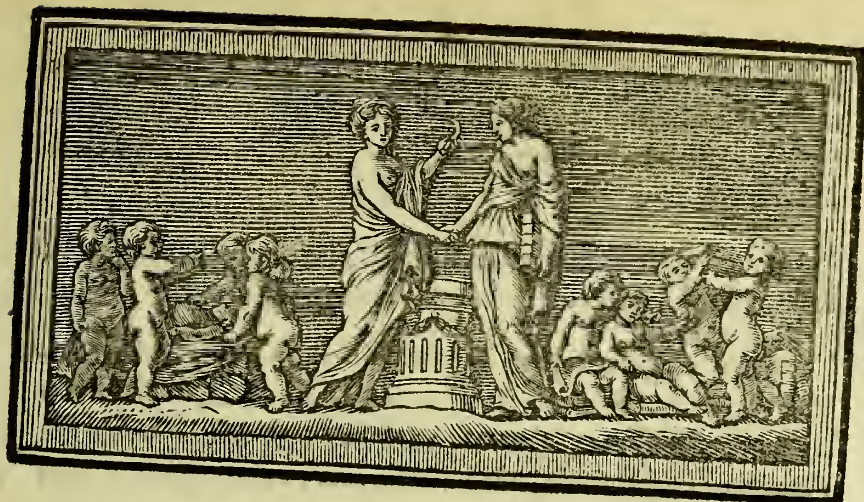
IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS;
PRO ACTU PUBLICO
ET
MAGISTERII LAUREA.

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii necnon Academiæ Typographi, viâ Chithareâ.

M. DCC. LXXXI.

D. O. M.

THESES
ANATOMICO-CHIRURGICÆ.

De Phimoseos curatione acturi, partes colis externas, morbi & operationis ſedem, præviâ Anatomiæ face, oculis ſubjiciemus, aliis Penis partibus, de quibus cuique interroganti, pro viribus, dabitur reſponſio, ſpontè omiſſis.

EX ANATOMIA.

Penis partes externæ deſignantur cutis, textus cellularis, & utriuſque vaſa.

Pubis atque Scroti cuti continua eſt Penis cutis : vaſculoſis com-

posita fasciculis, papillis hirsuta apparet nervosis, oblongis & rotundis, à balani basi usque ad hujus extremitatem inclinatis. Superior exquisiti sensûs gradus, quo gaudet balanus, his certè debetur papillis.

Glandem plus minus-ve investit cutis magna duplicatura, cujus extremitas in aperturam desinit & *præputium* salutatur.

Internâ ex hujus superficie stillat liquor, qui, ne glandi agglutinetur, obstat. A glandulis sebaceis suppeditari hunc liquorem contendunt quidam, dùm alii in Penis cute nullas admittunt glandulas. Quidquid sit, adest certè liquor, cujus utilitas & usus in dubium revocari non possunt.

Interna præputii membrana, à balani basi ad orificium urethræ, speciem ligamenti efformat, *fræni præputii* sub nomine designati.

Textus cellularis Penis cuti subjacens alio textu multò laxior est, præcipuè in colis extremitate, oleumque tenuissimum, cum liquore lymphatico mixtum, tantùmmodò continet. Hujus lamellæ & fibræ super Penem & infrà pubis symphysim approximantur, ibique ligamentum quoddam constituunt; suâ symphysi adstrictione partes quasi suspensas tenet, ideòque *Penis suspensorium* dicitur.

Partes Penis externæ sanguinem recipiunt ab arteriâ pudendâ externâ & superiori, quæ inguinalis ramus est; propè arcum cruralem nascitur, & Penis tegumenta irrorat.

Venæ eodem gaudent nomine, & in venam hypogastricam sanguinem fundunt. Hæc ad Anatomiam sufficiant.

EX CHIRURGIA.

I.

BALANUM quandò arctiùs investit præputium, morbus *Phimosis* dictus tunc adest. *Naturalis* & *accidentalis* Phimoseos haud incongrua divisio : à pravâ enim conformatione producitur illa, dùm hæc à causis plerumquè externis nascitur.

Phimosim benignam præcipuè pariunt præputii phlogosis & intumescentia, materiæ sebaceæ coacervatio & corruptela, pruritus, dilacerationes, rudis topicorum irritantium applicatio. &c. &c.

In infantibus recens natis præputii apertura plerumquè strictior est, quàm ut omninò denudari possit glans : hæc prava conformatio, ætate progressâ, sæpè sæpiùs evanescit (1). Quando verò, in ætate juvenili, glans præputio denudari non potest, hujus aperturæ circumferentiam inflammari, & Phimosim procreari rarum non est, quod in primis sponsorum amplexibus nonnunquàm accidit, teste celeb. Petit (2).

In aliis infantibus non nisi difficillimè urina foràs ejicitur : in quibusdam, nullum est aperturæ vestigium, ità ut nullo modo mingere possint. In hoc ultimo casu, perpetui & violenti sunt infantium clamores : in præputii cavitate collecta urina tantum

(1) Vid. Petit, Œuvres Posth. Tom. II. p. 423.

(2) Loc. superiùs cit.

efformat tumorem; ut Penis & Scrotum vix appareant; qui quidem tumor rotundus eſt, levigatus, albus, tactuique reſiſtit.

Viri, quibus à naturâ vix aperitur præputium, morbo non minùs ſordido quàm tenaci obnoxii ſunt. Materia ſebacea, à glandulis coronam glandis ambientibus expreſſa, ſub præputio coacervatur, aceſcit, & anſam præbet pruritui, inflammationi, atque etiam materiæ effluvio, ab eâ quæ in gonorrheâ per uretrham fluit haud abſimilis. Cui quidem vitio ſi indormiat æger vel Chirurgus, funeſtiſſima indè enaſcitur præputii cum glande adhærentia, ut exempla refert celeb. Petit (1).

Phimoſim aliquandò procreat hydrops, ut jam obſervavit Ant. Sauvage (2). Idem refert ophtalmias ſanari ſe vidiſſe, ſuperveniente Phimoſi.

I I.

Malignæ Phimoſeos cauſæ recenſentur, omnia vitia quibus inquinatur ſanguis. Phimoſim plerumquè procreant ulcuſcula cancroſa, quæ ipſum præputium, & præcipuè hujus aperturæ margines, vel glandis coronam, aut ipſum frænulum aliquandò rodunt. Celeb. *Aſtruc* fides ſi habeatur, exiſtit adhuc poſt morbos venereos inveterata Phimoſis, quod ſic narrat: « Contingit aliquandò in viris, quibus extumuit balanus aut præputium ab » ulcuſculis, & qui ideò Phimoſim vel Paraphimoſim experti » ſunt, ut curatis ulcuſculis, imò etiam exterminato morbi ſeminio, uſu mercurialium unctionum, Phimoſis tamen aut » Paraphimoſis habitualis remaneat, undè conſtrictum præputium

(1) Lib. jam cit. p. 424 & ſeq.

(2) Noſol. Tom. I. p. 192.

» deduci, aut corrugatum adduci non poteſt. Hoc utrumque infor-
» tunii genus frequens eſt, quoties præputii tumor & diuturnus &
» skirrodes fuit, in quo ſcilicet conſtrictæ vel corrugatæ præ-
» putii fibræ impactâ lymphâ turgent ità induratâ, ut mercurii
» efficacia eludatur (1). »

III.

Ex huc uſque dictis, Phimoſeos, tùm benignæ, tùm malignæ, facillima prognoſis eruenda : non idem de curatione : differt enim pro diversâ Phimoſeos ſpecie, & poteſt dividi in *generalem* & *particularem*.

Venarum ſectiones, diæta tenuis primum in auxilium vocentur : medicamenta deindè ſuperdentur emollientia cum anodinis, præſertim cum lacte calido. Lotiones, injectiones, fomentationes, cataplaſmata, balnea etiam Penis adhibeantur, remediis anti-venereis prioribus additis, ſi ſub præputio adſit pudendorum caries.

Ingraveſcentibus accidentibus, medicamentis operatio tutior : quæ ut perficiatur, alia aliis, pro Phimoſeos ſpecie, anteponenda encheiriſis. Quo majori furore ſæviunt accidentia, eo majori arcenda celeritate : tardior ſi requiratur ſalus in Chirurgi peritâ manu, ſtranguria, inflammatio ingens & ſphacelus non raro Penem invadunt, & in imminenti vitæ periculo verſatur æger.

IV.

Simplicissima eſt operatio, quandò ſimplex eſt morbus, id eſt, quandò in præputii conſtrictione conſiſtit omne vitium, ut in

(1) Aſtruc. De Morbo Vener. Lib. IV. Cap. X.

congenitâ Phimosi, si quidem tunc præputium incidere sufficiat. Sed certus operationis locus, de quo dissentiunt auctores, primùm determinandus : alii in parte superiori, alii in parte laterali incisionem fieri volunt, vasorum sectio ut præcaveatur. Hæc verò sectio nullo modo periculosa, si quidem hæmorragia, si quæ esset, deligato decenter vulnere, facilè compesceretur, & sanguinis evacuatio tunc, nedùm funesta, salutifera esse potest. *Celeb. Petit* contendit, & quidem jure ac meritò, incisionem in parte præputii superiore, id-est, versùs balani mediam partem, tutissimam & utilissimam esse. Hæc suæ sententiæ indubia argumenta profert (1). 1°. Quia duo incisionis segmenta æqualia sunt, undè faciliùs denudatur glans, & quidem omninò his segmentis à se invicem discissis, quod non obtinetur per incisionem in parte laterali, cùm magnum & parvum adsint segmenta. 2°. Quia deformis est incisio lateralis, Penisque usui nocet, undè ad novas operationes post sanationem recurrendum; indè sequitur quantùm utile sit unicam celebrare incisionem, in parte præputii mediâ. Sunt tamen casus, rari quidem, in quibus huic generali præcepto obtemperare non potest Chirurgus, quod in operationibus brevi depingendis demonstrabimus.

Modò faciliùs, modò difficiliùs balanum inter & præputium intromittitur scalpellum. Si enim angustissima sit cutis apertura, stylum tenuissimum primò introducendum, eoque duce specillum sulcatum propellitur. Stylo tunc abstracto, specilli scissurâ viam monstrante, usque ad glandis coronam dirigitur scalpellum rectum, & unâ vice, si fieri possit, quidquid amplectitur illud, secatur. Cum autem una incisio non nisi rarissimè sufficiat, ad hanc perficiendam, scalpelli apex cerato fragmento instructa, & ovi albumine tincta, usque ad locum ubi

---

(1) Loc. jam cit.

desinere debet incisio, in plano introducitur : deindè ità invertitur ut dorsum instrumenti glandem & acies præputium respiciant : tunc sursùm propellitur apex, & quod incidendum supererat inciditur. Cutem verò præputii versùs abdomen priùs removere maximi est momenti : perfectum enim operationis successum constituit cutis & membranæ præputii internæ æqualis sectio, quod solâ utriusque versùs pubem retractione obtinetur, dùm oppositâ retractione oppositus sequeretur effectus, parsque corporis cavernosi denudaretur (1). Neque stylo, neque specillo opus est; quandò adeò angusta non est præputii apertura : incisio tunc solo scalpello, modo descripto, fit.

V.

PARTIUM quandoquè cohæsio adhibendæ officit methodo. Quæcumque sit cohæsionis species, operatione solvenda. Maximum verò laborem à Chirurgo, maximam ab ægro virtutem tunc exigit operatio, præcipuè quandò duræ adsunt adhærentiæ. hæ dilaceratione separandæ, si fieri possit; si verò renitantur, partes scalpello paulatìm & cautissimè scindendæ : nonnunquàm tamen læditur glans, undè gravis hæmorragia difficillimè compescenda; nihil enim ligatura tunc proficeret, cùm ab omnibus superficiei secatæ punctis manet sanguis. Lintei carpti crassum speniolum applicandum esset, aquâ multo alumine tinctâ imbutum, & per circiter dimidiam horam super glandem retentum.

Hæmorragia si abfuerit, linamento carpto & sicco vulnus adimplendum ab extremitate præputii usque ad glandis coronam. Splenia applicantur, & fasciolâ linteâ, pollice in latitudine & ulnâ in longitudine præditâ, & in unâ superficie emplastro

(1) Vid. *l'Encyclop.* à l'article *Phimosis.*

Norimbergensi, vel alio coopertâ, circumvolvatur apparatus.

V I.

Inter Phimoseos causas superiùs enumeravimus ulcuscula cancrosa. Si, invitâ præputii tumefactione, possit denudari balanus, ulcusculaque curari possint, operatio removenda, Phimosisque sanguinis emissionibus, quiete, diætâ, & emollientibus curanda; sic inflammatio & dolor sedantur, cedit præputii durities, evanescunt sensim accidentia, & succedit ægri sanatio.

Cùm verò non potuit mitigari inflammatio, cùm præputii tumefactio nedùm minor, major contrà facta fuerit, & dolor sicut & febris, intolerantiùs sævientes, ægrum in periculo mortis constituunt, acceleranda operatio, tanquàm unica salutis anchora; non etiam omittenda, licèt paululùm sedata fuerit inflammatio, si non possit denudari glans ad ulcuscula curanda, vel si adsint porri secandi.

Ad Phimoseos simplicis curationem, præputium in parte suâ mediâ incidendum esse, superiùs statuimus: hoc verò præceptum sequi, à Chirurgo semper non pendet, ulcerum vel porrorum pro diverso situ, & horum necessariâ denudatione, ut curentur.

Pro constrictione ipsius præputii majori minorive, diversa etiam esse debet operandi methodus. Sic quandò à naturâ longius & amplius est præputium, ipsiusque margines ulceribus rigescunt, suadent viri in arte periti, omnem præputii extremitatem amputare. Hanc praxim his duobus argumentis stabiliunt: 1°. Phimosis naturalis tollitur: 2°. Avelluntur ulcuscula, & nonnunquàm ità certè sanantur ægri, ut luis venereæ extinctio necessaria non sit.

Quâcumque autem methodo fiat operatio, præputium usque ad fundum incidi semper non opus est: sufficit enim illud ad

quatuor vel quinque lineas incidi, propè membranæ internæ plicaturam, nisi profundiùs sæviat strangulatio, quod plerumquè tunc tantummodò fit, quandò in plicaturâ adsunt magna ulcera vel porri ampli.

Præputii induritie si producatur Phimosis, ità ut in seipsum replicari præputium, glansque denudari non possint, resolutio in curatione tentanda: emollientia primùm applicanda, deindè resolventia, quandò emollitus fuit tumor; fausto cum successu posteà celebratur operatio. Si verò præputii tumor non possit emolliri, si skirrodes fiat, amputatio ejusdem celebranda, vulnusque, pro more solito, consolidandum.

